

Üstümüze Yıkılan İnsanlık

— prens · 04 Kasım 2020

Umutlar!

Kara kuru bir bulutun çırağı

Avurtlarım kaç kez yandı

Dilim damağım ekşi

Saçlarımda toz bulutu

Ellerim yok anne

Ellerim...

Hangi acıya tutunuyor ellerim/

Gelmezdim;

Yeterdi bana

Üç evlek tarla

Bir göz oda

Birkaç koyun

Ve tavuk...

Betona sarmazdım yazgıları

Yazgılar kötü

Yazgılar beter

Çeyiz düzerdim

Erlüğimize...

Bak!

Ayda gülümsüyor delikten

Bir çift çipil göz

Bir çift umuttur

Hatırıma...

Ölmez otu saklamışlar

Kara bahtıma/

Anne;

Bugün de ölmedim diyesim yok

Cehalet sanat olmuş

Yıl geçmiş üstünden

Demirsiz acılar

Betonlu aklar
Örtüldü
Üstüme

Üstüme geliyor
İnsanlık/
Daha
Bitmemiştir
Umarım...